

W. BRUCE CAMERON

EGY
KUTYA
ÍGÉRETE

fineq ●
selection

W . B R U C E C A M E R O N

EGY
KUTYA
ÍGÉRETE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Gavin Polonnak, barátomnak,
az állatok szószólójának, a kalóriatagadónak,
a laptopkritikusnak, aki leginkább tehet arról,
hogy a munkám oly sok emberhez eljutott a világon.*

Prológus

Bailey vagyok. Sok nevem és sok életem volt már, de most Bailey-nek hívnak. Ez egy jó név. Jó kutya vagyok.

Több helyen éltem már, de az összes közül a farm volt a legcsodálatosabb – amíg meg nem érkeztem ide. Ennek a helynek nincs neve, csak aranszínű partja, ahol futkározni lehet, és vannak botok meg labdák, amik tökéletesen illenek a számba, meg sípolós játékok, és mindenki itt van, aki valaha is szeretett engem – és még most is szeret. Természetesen sok-sok kutya is van köztük, hiszen nélkülük ez a hely nem lehetne tökéletes.

Nagyon sok ember szeret, mert sok életem volt, de mindig más-hogy hívtak. Voltam már Tóbi és Molly, aztán Ellie meg Max, Cimbi és Bailey. Mindegyik névvel más feladatot is kaptam. Most nagyon egyszerű a célom – az, hogy a gazdáimmal legyek, és szeressem őket. Talán már elejétől fogva ez volt az igazi célom.

Itt nincs fájdalom, csak öröm, amit azért érzünk, mert szeretet vesz körül bennünket.

Az idő számolatlanul, nyugodtan telt, egészen addig, míg a gazdám, Ethan és a másik gazdám, CJ oda nem jöttek hozzám, hogy beszéljenek velem. CJ Ethan gyereke, vagy valami ilyesmi. Éberem felültem, amikor megjelentek, mert az összes ember közül, akikkel valaha törődtem, ők ketten játszották a legfontosabb szerepet eddigi életemben, és mert pont úgy viselkedtek, mint a gazdik, amikor azt akarják, hogy a kutyájuk megtegyen nekik valamit.

– Szia, Bailey, te jó kutya! – üdvözölt Ethan, CJ pedig lágyan végigsimította a bundámat.

Egy darabig semmi mást nem csináltunk, csak kimutattuk egymás iránt érzett szeretetünket.

– Biztos vagyok benne, hogy tudod, éltél már korábban is, Bailey. Tudom, hogy különleges célod volt, és megmentettél – mondta Ethan.

– És engem is megmentettél, Bailey, én Molly kutyám, kicsi Maxom – tette hozzá CJ.

Amikor CJ kimondta ezeket a neveket, eszembe jutott, hogyan kísértém őt végig az életén. Csóválni kezdtem a farkam az emlékek hatására. Magához ölelt.

– Semmi sem fogható egy kutya szeretetéhez – suttogetta Ethannek.

– Feltétel nélküli – értett vele egyet Ethan, és megsimogatta a homlokomat.

Behunytam a szemem, gyönyörűséggel töltött el, ahogy ők ketten szeretgettek.

– Szeretnénk kérni tőled valamit, Bailey. Valami nagyon fontosat, olyat, amire egyedül te vagy képes – mondta nekem Ethan.

– Ha véletlenül nem sikerül, az se baj. Mi akkor is szeretni fogunk, és visszajöhetsz ide, hogy velünk legyél – tette hozzá CJ.

– Nem fog elbukni. A mi Bailey-nk soha – felelte Ethan mosolyogva. Megfogta a fejemet; régen farmillatú volt a keze, de most csak olyan illata volt, mint Ethannek. Elbűvölve figyeltem, mert amikor a gazdám beszél hozzám, mindig érzem a belőle áradó szeretetet, és melegség tölt el. – Vissza kell menned, Bailey! Hogy beváltás egy ígéretet. Nem kérnék meg rá, ha nem lenne fontos.

Komolyan csengett a hangja, de nem volt dühös rám. Az emberek lehetnek boldogok, szomorúak, kedvesek, mérgesek és ezen kívül még sok félek, de a hangjukból meg tudom állapítani, hogyan érzik magukat.

Mi, kutyák leginkább csak boldogok vagyunk, talán ezért nincs szükségünk arra, hogy beszélni tudjunk.

– Most más lesz, Bailey – árulta el CJ. Ránéztem, szerető és kedves volt velem. De nyugtalanságot is éreztem rajta. Aggódott, ezért nekítámaszkodtam, hogy szorosabban magához tudjon ölelni, amittől jobban érezze magát.

– Semmire sem fogsz emlékezni. – Ethan halkán beszélt. – Egyik életedre sem. Sem rám, sem a farmra, sem erre a helyre.

– Nos – szólt közbe CJ, ugyanolyan nyugodt hangon, mint Ethan. – Talán nem fogsz emlékezni, de annyi mindenben keresztülmentél már, hogy bölcs kutya leszel, Bailey. Egy öreg lélek.

– De most jön a neheze, Cimbi. Egyáltalán nem fogok az eszedbe jutni. CJ-vel teljesen eltűnünk az elmédből.

Ethan szomorú volt. Megnyaltam a kezét. Az emberekben megbújó szomorúság miatt léteznek egyáltalán a kutyák.

CJ megsimogatott.

– De azért nem örökre.

Ethan bólintott.

– Így igaz, Bailey. Nem örökre. Amikor legközelebb találkozunk, nem így fogok kinézni, mint most, de felismersz majd, és akkor újra mindenre emlékezni fogsz. Az összes életedre. Minden emléked visszatér majd. És akkor talán arra is rájössz, hogy igazi angyal vagy, egy angyalkutya, aki segített beteljesíteni egy nagyon fontos ígéretet.

CJ megmoccant, Ethan pedig ránézett.

– Nem fog elbukni – bizonygatta Ethan. – Az én Bailey-m soha.

1. FEJEZET

Eleinte csak anyám tápláló tejét ismertem, és az emlőiből evés közben felém áradó, oltalmazó melegséget. Csak jóval később, amikor már figyelmesebb lettem a környezetemre, jöttem rá, hogy testvéreim is vannak, akikkel meg kell küzdenem anyánk figyelméért, mert ahogy izegtek-mozogtak és fészkelődtek, megpróbáltak arébb lökni. De a mamám szeretett engem, ezt világosan éreztem abból, ahogy megszaglászott, és tisztára nyalt a nyelvével. És én szerettem a mamámat.

Az odúknak fémpadlója és fémfalai voltak, de anyánk egy rongydarabból puha fekhelyet csinált nekünk rejtekhelyünk hátuljában. Miután kinyílt a szemünk, és már egész ügyesen mozgottunk ahhoz, hogy felfedezőútra induljunk, rájöttünk, hogy a tappancsunk alatt nemcsak kemény és csúszós a padló, de hideg is. Sokkal jobb volt a takarón. A fejünk felett merev ponyva volt, ami erőteljes, csattogó hangot adott, amikor fújta a szél.

De semmi sem keltette fel annyira az érdeklődésünket, mint az a csalogató, négszögletes nyílás az odú elején, amin keresztül fény

és mámorító illatok elegye áradt befelé. Az odú padlója azon a részen túlnyúlt a tetőn. Anyánk gyakran kibújt ezen az ablakon az ismeretlenbe, végigcsattogott a külvilágba vezető fémpárkányon, aztán... eltűnt.

Kiugrott a fénybe, és otthagyt bennünket. Összebújtunk, hogy felmelegítsük és vinnyogva vigasztaljuk egymást, aminek az lett a vége, hogy álomba szenderültünk. Éreztem, hogy a fivéreim és a nővéreim ugyanolyan kétségbeesettek és nyugtalanok, mint én. Félünk, hogy anyánk talán sosem tér vissza, de mindig visszajött; egyszer csak megjelent a négyszögletes nyílásban, ugyanolyan hirtelen, mint ahogy korábban eltűnt.

Folyamatosan javult a látásunk, és fejlődött a mozgásunk, így összeszedtük minden bátorságunkat, és követtük az illatát ki, a párkányra. Félelmetes volt. A világ a maga szédítő, ellenállhatatlan lehetőségeivel ott volt a kiszögellés alatt, de ahhoz, hogy elérjük, lehetetlen mélységbe kellett volna levetnünk magunkat. Az odúnk szó szerint elemelkedett a földtől. Hogyan tudott anyánk leugrani oda, aztán vissza?

Volt egy fivérem, akit csak Behemótnak hívtam. Az időnk nagy részét azzal töltöttük a testvéreimmal, hogy megpróbáltuk arrébb taszítani őt az útból. Amikor felmászott rajtam, hogy kis kupacunk tején aludjon, olyan érzés volt, mintha ki akarná lapítani a fejemet, és nem is volt könnyű szabadulni ebből a szorult helyzetből, hiszen a testvéreim minduntalan visszanyomtak. Ugyanolyan feltűnő, fehér pofija és mellénye, és ugyanolyan fehér-szürke-fekete foltos bundája volt, mint a többieknek, de a csontjai valahogy nehezebbek voltak. Amikor anyánk felállt, mert egy kis pihenőre volt szüksége, mindig Behemót nyafogott a legtovább, és még akkor is szopni akart, mielőtt mi már rég jóllaktunk, és a játékon járt az eszünk. Nem tehetek

róla, de nagyon bosszantott – anyánk annyira sovány volt, hogy ki-látszottak a csontjai, a lehelete is áporodott, betegszagú volt, Behemót ezzel szemben olyan kövér, hogy majd' elgurult, mégis mindig követelőzött.

Behemót egyszer túl közel ment a párkány széléhez, elmélyülten szimatolt valamit a levegőben, talán alig várta, hogy anyánk visszaterjen, és ő elszívhassa a maradék erejét. Az egyik pillanatban még bizonytalanul nyújtogatta orrát a párkány szélén, a következőben pedig hangos puffanás ütötte meg a fülünket, és Behemót eltűnt.

Nem voltam biztos benne, hogy ez annyira rossz dolog...

Behemót kétségbeesett visításba kezdett. Rémülete ránk is átragadt, így hát mi is vonyítani és sírni kezdtünk, és idegesen böködtük egymást az orrunkkal egy kis megnyugtatóért.

Akkor ott eldöntöttem, hogy én soha nem megyek ki a párkányra. Nagyon veszélyes arrafelé.

Aztán Behemót elhallgatott.

Az odúban is hirtelen csend lett. Mindannyian éreztük, hogy ha valami elkapta Behemótot, mi leszünk a következők. Néma rettegésben bújtunk egymáshoz.

Aztán hangos, kaparó hang kíséretében anyánk jelent meg a párkányon a bosszús Behemóttal a szájában. Kis kupacunk közepére tette, mire ő rögtön emlőért nyöszörgött, feledve a tényt, hogy miatta kellett rettegnünk. Biztos vagyok benne, hogy nem én voltam az egyetlen kölyök, aki úgy gondolta, hogy anyánk semmi rosszat nem tett volna, ha egyszerűen csak ott hagyja Behemótot, ahova pottyant, hogy szembenézhesen kalandja következményeivel.

Éjjel az egyik lánytestvéremen heverve elgondolkodtam, mit is tanultam aznap. Az odú bejáratánál lévő párkány veszélyes hely, a külvilág kínálta finom szagok ellenére sem éri meg kockáztatni. Ha a

vackunk mellett maradok, tökéletes biztonságban leszek – okoskodtam.

Nagyobbat már nem is tévedhettem volna, ahogy az pár nappal később kiderült.

Anyánk nekünk hátat fordítva szundított. Ez bosszantotta a testvéreimet, főként Behemótot, mert az emlőiből áradó illatok igencsak ingereltek bennünket, ő pedig enni akart. De nem voltunk még elég erősek vagy ügyesek ahhoz, hogy átmásszunk anyánkon, aki az odú hátsó sarkában vackolta el magát, amivel lehetlenné tette, hogy a fejét vagy a farkát megkerülve az emlőihez jussunk.

Anyánk egyszer csak felemelte a fejét egy zajra, amit már korábban is hallottunk: mintha egy gép zúgott volna. Korábban a hang mindig felerősödött, aztán hirtelen elhallgatott, most azonban egész közel jött, és bármi csinálta is, egy darabig nem mozdult. A hangos csapódásra anyánk felpattant, feje felnyomta a rugalmas tetőt, fülét riadóképzületben hátracsapta.

Valami közeledett – súlyos puffanások hallatszottak egyre közelebbről. Anyánk az odú hátuljának préselte magát, mi pedig követünk. Egyikünk sem kereste az emlőjét, még Behemót sem.

Sötét árnyék állta útját a négyszögletes nyíláson beáramló fénynek, majd a külvilágba nyúló párkány egyszer csak hangos durranással felcsapódott, eltorlaszolva az odúnk kijáratát. Anyánk hangosan lihegett, kilátszott a szeme fehérje, és mindannyian jól tudtuk, hogy valami *borzalmas* dolog fog történni. Megpróbálta átpréselni magát az odú oldala felett, de a tető túl szorosan illeszkedett a falhoz; csak az orrát sikerült kidugnia.

Az odú himbálózni kezdett, aztán újabb csapódás, majd nyomasztó morajlás közepette remegni kezdett a padló a lábunk alatt. Az odú megbillent, és mindannyiunkat ugyanarra az oldalra terelt.

Végigcsúszunk a sima fémfelületen. Anyánkra néztem, aki kimeresztette a karmait, úgy próbált talpon maradni. Nem tudott segíteni rajtunk. A testvéreim keservesen sírtak, megpróbáltak odamászni hozzám, én viszont hátramaradtam, és megpróbáltam ellenállni ennek az ismeretlen erőnek, ami ide-oda dobált. Nem tudtam, mi ez, azzal viszont tisztában voltam, hogy ha anyánk fél, jobban teszem, ha rettegek.

A pattogás, csapódás, rázkódás olyan sokáig tartott, hogy kezdtem azt hinni, most már erről fog szólni az életem, anyánk örökre komor lesz a félelemtől, én pedig szüntelen ide-oda csapódom majd – aztán hirtelen mindannyian az odú hátsó falához préselődtünk, egyetlen kupacba, majd szétgurultunk, mikor a zaj és a testünket rázó erő varázslatos módon megszűnt. Még a vibrálás is abbamaradt.

Anyánk még mindig félt. Figyeltem, ahogy riadókészültségbe helyezte magát a fémcsapódás hangjára, és ide-oda kapkodja a fejét, mintha csak fel akarná mérni a csikorgó zaj forrását, ami a külvilágba nyúló párkány felől érkezett.

Komolyan félni kezdtem, amikor anyánk felhúzta az ínyét, és kivillantotta az összes fogát. Rá sem lehetett ismerni mindig nyugodt, gyengéd anyánkra: vad és fenyegető lett, szőre az égnek meredt, a szeme fagyosan csillogott.

A párkány egy kattanással visszazuhant a helyére, és meglepő módon egy ember állt ott. Villámlásként hasított belém az ösztönös felismerés – mintha éreztem volna a keze érintését, és emlékeztem volna az érzésre, annak ellenére, hogy még sosem találkoztam hasonló teremtménnyel. Bozontos szőr volt az orra alatt, egy kerek hasat láttam, és egy csodálkozó szempárt.

Anyánk hirtelen előretört, vadul csattogtatta a fogát, és fenyegetően ugatott.

– Áááá! – A férfi elvágódott rémületében, és eltűnt a szemünk elől. Anyánk tovább ugatott.

A testvéreim megdermedtek a félelemtől. Anyánk felénk hátrált, habzott a szája, a hátán felállt a szőr, a fülét hátracsapta. Egy anya dühe sugárzott belőle – éreztem; a testvéreim is érezték, és a viselkedéséből ítélve a férfi is érezte, ez nem kérdés.

És akkor hirtelen akkora durranással, hogy beleremegtünk, felcsapódott a párkány, és eltakarta a napot, így csak az odú tetején átsűrődő gyenge fény világított.

A csend legalább olyan hangosnak tűnt, mint anyánk korábbi vi-csorgása. A félhomályban láttam, hogy a testvéreim felengednek, és a történetek hatására kétségbeesetten anyánkra támadnak, aki megadta magát, és sóhajtvá az oldalára feküdt, hogy megetesse őket.

Mi történt az előbb? Anyánk félt, ugyanakkor vad erőt kovácsolt a félelméből. A férfi is félt, de ő nem kovácsolt a félelméből semmit, csak rémülten felkiáltott. Furcsa nyugalom szállt meg, mintha megértettem volna valamit, amit az anyánk nem.

Ez persze nem volt igaz. Valójában nem értettem meg semmit.

Egy idő után anyánk odament a felhajtott párkányhoz, és szaglászni kezdte a tetejét. A ponyvához nyomta a fejét, óvatosan felemelte, és egy fénysugár hatolt az odúba. Halkan morogni kezdett, amittől megdermedtem.

Csikorgás hallatszott, amit a férfival hoztam összefüggésbe, aztán újabb hangokat hallottunk.

– Meg akarod nézni őket?

– Nem, ha az anyjuk olyan harapós, mint mondtad. Hány kölyök van szerinted?

– Talán hat? Épp csak rájuk pillantottam, de az anyjuk egyből nekem rontott. Azt hittem, mindjárt leszedi a karomat.

Emberek beszélgetnek egymással valamiről, jöttem rá. A szagokból meg tudtam állapítani, hogy ketten vannak.

– Először is, miért hagytad lenyitva a csomagtartót?

– Mit tudom én már.

– Szükségünk van az autóra. El kell hoznod az árut.

– Ja, de mi lesz a kölykökkel?

– Vidd le őket a folyóra! Van puskád?

– Hogy mi? Nem, nincs puskám, az isten szerelmére!

– Van egy pisztoly a terepjárómban.

– Nem akarok lelőni egy rakás kölyköt, Larry!

– Az anyjukra gondoltam. Ha őt kivesszük a képből, a természet majd elvégzi a többi a kicsikkel.

– Larry...

– Teszed, amit mondok?

– Igenis.

– Akkor jó.

2. FEJEZET

A lig telt el egy kis idő, és megint összevissza csúszkáltunk, újra olyan zajoknak és gyomorkavaró erőknek voltunk kitéve, amiket nem értettünk. Mégis, a számos rejtély ellenére, másodjára már kevésbé tűnt fenyegetőnek az egész. Vagy talán tévesen gondoltuk, hogy a zaj hamarosan abbamarad, és akkor nem gurulunk tovább, a párkány megint a helyére kerül, anyánk vicsorogni és ugatni fog, mire egy férfi elkiáltja magát, és a párkány újra felcsapódik? Erre számítva most sokkal inkább érdekelték a lobogó tető és az odú oldal-falai közötti résen beáramló szagok: egzotikus, csodálatos illatkavalkád, ami rengeteg jóval kecsegtető külvilágról árulkodott.

Amikor újra egy kupacban találtuk magunkat, és abbamaradt a rezgés, anyánk feszülten figyelt. Mindannyian érzékeltük, hogy a férfi az odú körül mászkál, ám egy darabig semmi sem történt, leszámítva, hogy anyánk zihálva járkált fel-alá. Behemót a nyomába eredt, csak arra koncentrált, ami számára a helyzet megoldását jelentette, én viszont tudtam, hogy anyánk nem fog megetetni bennünket.

Aztán hangokat hallottunk. Ilyet is tapasztaltunk már az előbb, úgyhogy nyugodtan ásítottam.

– Jól van, nem tudom, hogy fog működni. – Ezt a hangot nem ismertem. Egy újabb férfihoz tartozott.

– És ha az ajtó helyett inkább felhajtanám a ponyvát? – Ezt ugyanaz a férfi mondta, aki rémülten kiáltott, amikor meglátott bennünket.

– Gyorsan kell cselekednünk, ha az anya rájön, mit tervezünk, ki fog ugrani oldalt.

– Oké.

– Jut eszembe, azt mondtad, hogy nálad van a pisztoly? – kérdezte az új hang.

– Ja – válaszolta az ismerős hang.

– Nem bánod?

– Ó, a fenébe is, dehogy, tessék. Soha az életben nem sütöttem még el pisztolyt.

Anyámra néztem. Kevésbé tűnt feszültnek. Talán minden kutya megnyugszik attól, ha valami újra és újra megismétlődik.

Ismeretlen kattanást hallottunk.

– Akkor készen állsz?

– Ja.

Hangos reccsenés, majd két kéz jelent meg az odúnk két oldalán, és nappali világosság árasztotta el a vackunkat. A két férfi lehámozta a tetőt, és most minket bámult. Anyánk baljóslatúan morgott. Két emberi lény volt ott – az a szőrös képű korábról és egy magasabb, sima arcú, akinek a feje tetején volt a szőr.

A sima arcú férfi szélesen mosolygott, kilátszottak fehér fogai.

– Jól van, kislány. Maradj nyugton! Sokkal jobb lesz, ha nyugton maradsz.

– Majd' letépte a karomat az előbb – mondta a szőrös képű.

A sima arcú szúrósan nézett rá.

– Megharapott?

– Hú, dehogy!

– Akkor jó.

– De nem valami barátságos.

– Kölykei vannak. Csak őket védi.

Anyánk hangosabban kezdett morogni. Kivillantotta a fogait.

– Hékás! Maradj nyugton! – csillapította a sima arcú.

– Vigyázz!

Anyánk az odú szabaddá vált oldalánál termett, átugrotta, és már el is tűnt. A testvéreim rögtön reagáltak, máris ott nyüzsögtek mind, ahol eltűnt.

– Hát, ezt láttam előre – kuncogott a sima arcú. – Feltűnt, milyen sovány? Már egy ideje kóborolhat. Nem bízok az emberekben, beszélhetek hozzá akármilyen kedvesen.

– Mindenesetre jó nagy.

– Malamutféle lehet, már amennyire meg tudtam figyelni. A kölykök keveréknek tűnnek. Talán dán dog?

– Hé, kösz, hogy kivetted a golyót a pisztolyból, én nem tudtam, hogy kell – mondta a szőrös képű.

– Kivettem az egész tárat. El se hiszem, hogy csőre töltve adta oda. Roppant balesetveszélyes.

– Ja, hát ő a főnököm, úgyhogy nem fogom szóvá tenni. Te meg, uh, ugye nem mondod el senkinek, hogy nem követtem az utasításait? Jó lenne, ha nem jutna a fülébe.

– Mondd neki nyugodtan, hogy azt tetted, amit kért. Így legalább érthető, miért nem maradt egyetlen golyó sem a tárban.

A testvéreim mind máshogy reagáltak, amikor a két férfi benyúlt az odúba. Volt, aki meglapult, mások meg, mint Behemót is, csóválták a farkukat, és engedték megfogni magukat.

– Megnézhetem a kiskutyákat? – Erre a harmadik, vékonyka hangra felkaptam a fejem.

– Hát persze, Ava, gyere – emelt fel a sima arcú férfi egy apró emberkét a földről. Rájöttem, hogy egy kislány az. Összeütötte a tenyerét.

– Kiskutyák! – visította elragadtatva.

– Ideje összeszedni őket – tette le a sima arcú férfi a kislányt.

Ügyesen felnyalábolt, és egy kosárba helyezett a testvéreim mellé, akik a hátsó lábukon ágaskodva nyújtogatták felfelé az orrukat, hogy lássanak valamit.

Megjelent a kislány mosolygó arca a kosár felett, minket nézett. Én meg őt bámultam, és kíváncsian szaglásztam a belőle áradó illatokat – édes, fűszeres, virágos illata volt.

– Rendben, Ava, vigyük be ezeket a kis fickókat a melegre.

A kosár felemelkedett, és a világ megint ingatag lett, amit anyánk nélkül még rosszabbul viseltünk. Több testvérem is panaszosan nyafogni kezdett, miközben én azon voltam, hogy kitérjek Behemót elől.

Egyszer csak melegebb lett a levegő. Az új odúnk már nem mozgott. A kislány értem nyúlt, és jólesett az érintése, ahogy az arcához emelt. Egészen közelről láttam világos szemét, és hirtelen úgy éreztem, hogy meg kell nyálnom az arcát, bár fogalmam sem volt, miért.

– Van egy kis gondunk, Ava – mondta a sima arcú férfi. – Etethetjük őket üvegből, de attól tartok, hogy az anyjuk nélkül nem biztos, hogy túlélnek.

– Majd én megcsinálom! – csipogta a kislány azonnal.

– Azt tudom. De későn érünk haza, és anyukád nem fog örülni. A kislány még mindig engem nézett, én pedig elragadva bámultam őt.

– Ezt meg akarom tartani.

A férfi felnevetett.

– Nem hiszem, hogy menni fog, Ava. Na, gyerünk azokkal az üvegekkel.

Minden teljesen új volt. Amikor a kislány leült, és a hátamra fektetve a lába közé szorított, izegtem-mozogtam, ami nagyon kényelmetlen volt, de aztán egy picurka valamit tartott a számhoz, és amikor megéreztem a belőle szivárgó, zsíros tejet, gyorsan bekaptam, mint anyám emlőjét, és erősen szívni kezdtem, aminek tápláló, édes étel lett a jutalma.

Anyánkkal az odúban mindig fokozatosan esteledett, itt az új helyen viszont egyszerre lett sötét, olyan hirtelen, hogy éreztem, a testvéreim riadtan összerándulnak. Anyánk nélkül nagyon nyugtalanok voltunk, idegesen mocorogtunk, és sok időbe telt, mire elszundítottunk. Behemóton aludtam, ami sokkal kellemesebb volt, mintha fordítva csináltuk volna.

Másnap reggel a kislány és a férfi visszajött, és újra a hátunkra fektettek bennünket, hogy megetessenek. Tudtam, hogy a testvéreim is kaptak enni, mert éreztem a sűrű tej illatát a pofijukon.

– Valahogy ide kellene csalogatnunk az anyjukat, Ava – mondta a sima arcú. – Üvegből képtelenek leszünk megfelelően táplálni ezeket a kis fickókat.

– Hétfőn otthon maradok, nem megyek iskolába – felelte a kislány.

– Azt nem lehet.

– Apu...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ava, ugye emlékszel még, mit mondtam, hogy nem tudunk minden befogott állatot megmenteni, csak mert betegek, vagy nagyon rosszul bántak velük? Ez most olyan, mintha ezek a kölykök betegek lennének. Vannak más állataink is, róluk is gondoskodnom kell, és jelenleg nincs, aki segítsen.

– Kérlek!

– Talán visszajön az anyjuk. Rendben, Ava? Ha szerencsénk van, akkor hiányoznak neki a kicsinyei.

Úgy okoskodtam, hogy a kislányt Avának hívják. Kicsit később magához vett, melegben és biztonságban éreztem magam a karjában. Kivitt a hűvös levegőre, de közben magához szorított.

Megéreztem anyánkat, még mielőtt megláttam volna. Ava egyszer csak nagy levegőt vett.

– Te vagy az anyukájuk? – kérdezte halkán.

Anyánk előbújta a vastag fák takarásából, és bizonytalanul elindult felénk a fűben. Lesunyta a fejét, miközben a kislány beszélt; minden egyes lépéséből sütött a bizalmatlanság.

Ava lerakott a földre, és otthagyt, egyedül a fűvön. Anyánk feszülten figyelt, míg a kislány az épület ajtajáig hátrált.

– Apu! Visszajött az anyukájuk! – kiáltotta Ava éles hangon. – Jól van, kislány – biztatta lágy hangon. – Gyere, nézd meg a kölykeidet.

Kíváncsi voltam, mi történik majd.